

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **T. M.,** proti žalovanému **Finančnímu ředitelství Brno,** se sídlem Brno, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2004, č. j. 29 Ca 395/2002 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2002, č. j.: FŘ-110-7045/2001-0107/PH, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Zlín ze dne 30. 8. 2001, č. j. 474469/01/303912/2629 doměřujícímu na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1997 částku 1 291 255 Kč.

Krajský soud žalobní námitku nesprávného nezahrnutí faktur č. 1/97 - 13/97 do výdajů posoudil tak, že žalobce v rozporu s povinností vyplývající z § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) neprokázal, že se jednalo o výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a neprokázal, že práce, za které byla zaplacena částka 3 352 000 Kč, byly provedeny. Formálně vystavené doklady nebyly podloženy dalšími zjištěními o provedení oprav ani výslechy svědků. Žalobní námitku porušení procesních předpisů soud označil za nedostatečně konkrétní a žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nesprávném právním posouzení důkazní povinnosti ve vztahu k § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a k § 31 odst. 9 daňového řádu. Podle jeho názoru správce daně, žalovaný i soud překročili zákonné meze a ukládají mu více povinností než stanoví zákon. Svou zákonnou důkazní povinnost totiž splnil dostatečně, neboť tvrzené výdaje prokázal fakturami. V takovém případě přechází důkazní povinnost na správce daně a je jeho věcí prokázat, že daňový doklad není dokladem o uskutečněném výdaji. Stěžovatel poukazuje na výpověď svědka H. dokládající, že opravy byly zajišťovány více subdodavateli, na výpověď svědka C., že veškeré práce neprováděla Z. J., a na výpověď svědka Ing. H. o tom, že opravy byly firmou H. skutečně zprostředkovány. V řízení navrhl důkaz znaleckým posudkem o tom, že bylo provedeno více oprav, než provedla Zbrojovka Jablůnka. Nad rámec povinností rozumně ukládaných stěžovateli byl požadavek správce daně, aby prokázal, kteří ze subdodavatelů společnosti H. a jakým způsobem zajišťovali práce. Opravy zajistila firma H. a není rozhodné, kdo je ve skutečnosti provedl, mohli to být i dodavatelé pracující bez dokladů, tzv. načerno. S těmito osobami ovšem stěžovatel nebyl ve styku právním ani faktickém, a proto mu nedostatek jejich ztotožnění nemůže být přičítán k tíži. Je vyloučeno, aby daňový subjekt podle § 31 odst. 9 daňového řádu prokazoval něco, o čem nic neví a co ani nemohl ovlivnit. Takový požadavek jde nad rámec zákona. Dále poukazuje na pochybení soudu, který odmítl věcně řešit námitky porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a § 31 odst. 2, 8 daňového řádu pro údajný nedostatek konkretizace v žalobě. Tyto námitky byly konkretizovány celým obsahem žaloby - jednalo se o poukaz na nesprávné hodnocení důkazů, ukládání důkazních povinností nad rámec zákona, nezjištění skutečného stavu věci, a to vše ústící v nesprávný závěr o neuznání výdajů. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že oprávněně vyloučil z daňově uznatelných výdajů faktury č. 1/97 až 13/97 vystavené H. v. o. s. za opravy vulkanizačních forem, za dodání nástrojů pro opravy forem (vrtáky), za gumárenský vozík a opravené převíjecí vozíky (vypálené desky). Daňový subjekt předložil v daňovém řízení doklad - smlouvu o dílo a navrhl výslechy svědků k prokázání uskutečnění prací. Žádný z těchto důkazních prostředků však nevedl k prokázání tvrzení o uskutečnění oprav tak, jak byly proplaceny. Daňový subjekt neunesl svou důkazní povinnost, kterou nelze přenášet na správce daně. Žalovaný se ztotožňuje i se závěry krajského soudu ohledně porušení procesních předpisů; tvrzení stěžovatele považuje za účelové a neopodstatněné. Z těchto důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Přitom rozhodující jsou pouze kasační důvody uplatněné v zákonné lhůtě. Kasační stížnost lze podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podat do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Pouze v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit. V daném případě byl stěžovatel vyzván usnesením ze dne 1. 6. 2005 k odstranění vady spočívající v nedoložení právního zastoupení, v důsledku sdělení právního zástupce ze dne 23. 5. 2005, že mu stěžovatel vypověděl plnou moc. Tato vada byla odstraněna předložením plné moci novému právnímu zástupci dne 21. 7. 2005. Stěžovatel

nebyl vyzván k jinému doplnění kasační stížnosti a není rozhodné, že on sám dne 21. 7. 2005 požádal Nejvyšší správní soud o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí kasační stížnosti s tím, že neobsahovala náležitost spočívající v uvedení dne doručení rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud na žádost reagoval sdělením, že není třeba tuto vadu odstraňovat, neboť nebrání projednání kasační stížnosti a rozhodné datum je zjistitelné pouhým nahlédnutím do soudního spisu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2004, č. j. 3 Azs 85/2004 - 49 uvedl, že *neobsahuje-li kasační stížnost údaj o dni doručení rozhodnutí krajského soudu žalobci (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), není to bez dalšího důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, neboť den doručení napadeného rozhodnutí žalobci je soudům znám z úřední činnosti.* V rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 7 Azs 76/2005 - 52 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *nebyl-li stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti podle § 106 odst. 3 s. ř. s., je možné rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody podle § 106 odst. 2 s. ř. s. pouze ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti, tedy do dvou týdnů po doručení rozhodnutí.* Podal-li tedy stěžovatel dne 14. 11. 2005 Nejvyššímu správnímu soudu obsáhlé doplnění kasační stížnosti, nejedná se o odstranění vad kasační stížnosti v zákonné lhůtě a jde o nepřípustné rozšíření důvodů kasační stížnosti, k němuž soud při posouzení důvodnosti kasační stížnosti nepřihlížel.

Stěžovatel výslovně namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dále namítá nedostatek důvodů rozhodnutí krajského soudu spočívající v opomenutí věcného posouzení žalobou vznesených procesních námitek - zde se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž není rozhodné, že stěžovatel tuto námitku sám v souladu se zákonem nepodřadil správnému ustanovení.

Nesprávnost právního posouzení spatřuje stěžovatel v tom, že v rozporu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nebyla zahrnuta do oprávněných výdajů částka 3 352 000 Kč a v tom, že jemu uložená důkazní povinnost přesahovala meze ust. § 31 odst. 9 daňového řádu.

K námitce nesprávného právního posouzení ze správního spisu vyplývá, že Finanční úřad Zlín zahájil u stěžovatele (dále též daňového subjektu) dne 29. 6. 1999 daňovou kontrolu zaměřenou mj. i na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1997. Výzvou ze dne 16. 7. 1999 podle § 31 odst. 9 daňového řádu od něho vyžádal prokázání, že v období r. 1997 - 1998 k výdajům za opravy nákladních vulkanizačních forem existují smlouvy a dále, jaké konkrétní práce či další dodávky od firem H. v. o. s. P., K. spol. s r. o. Z. a L. s. r. o. U. H. byly provedeny. K dodávkám převíjecích a gumárenských vozíků, k nákupu nástrojů pro opravy forem, k odvzdušňovacím kolíkům, k dílům pro kazety S. pultům nárazníků a ozubeným spojkám pak správce daně stěžovatele vyzval, aby předložil jejich skladovou evidenci, a nakonec aby doložil dopravu fakturovaných položek k výčtu vyhotovenému podle výše uvedených firem a podle konkrétních dat. Stěžovatel k tomu ke zdaňovacímu období r. 1997 doložil smlouvu o dílo uzavřenou dne 10. 6. 1996 s H. v. o. s., smlouvu o dílo uzavřenou dne 21. 7. 1996 s dodatkem ze dne 3. 9. 1996 s K. spol. s r. o., s oběma jako se zhotoviteli oprav lisovacích forem, dále doložil přehled oprav traktorových zadních a těžkých nákladních vulkanizačních tvárnic za r. 1997. Posléze předložil neúplný přehled prací provedených K.spol. s r. o., s tím, že firma již neexistuje, a přehled prací provedených H. v. o. s.

Po projednání kontrolních závěrů stěžovatel navrhl dne 30. 7. 2001 výslech svědků p. Z. (L. s. r. o.), Ing. C. (Z. J. a. s.), p. V. (řidič K. spol. s r. o.) a p. H. (technik B. C.) a dále navrhl provedení znaleckého posudku z oboru strojírenství či jiné posouzení osobou se znalostmi z oboru „nástrojař-formař“ k rozsahu provedených prací. Ve zprávě o kontrole č. j. 133079/01/303934/0265 projednané dne 20. 8. 2001 je k tomuto zdaňovacímu období uvedeno zjištění, že k fakturám proplaceným firmě H. v. o. s. byly přiřazeny doklady od prací provedených firmou Z. J. a. s. a firmy K. spol. s r. o. Provedení prací nebylo prokázáno ani jejich přehledem, neboť i v něm byly uvedeny práce fakturované Z.. Z dožádání provedeného Finančním úřadem Pardubice pak vyplynulo, že H. v. o. s. tyto práce neprováděla, pouze je přefakturovávala od firmy V. P. s. r. o. H.; jejich provedení touto firmou však rovněž nebylo prokázáno (podle sdělení Finančního úřadu Holešov je firma nekontaktní). Za r. 1997 tak finanční úřad uzavřel, že práce fakturované H. v. o. s. nebyly nikdy provedeny a došlo k vystavení fiktivních faktur ve výši 3 352 000 Kč. Ke zjištěním obsaženým ve zprávě o kontrole jsou ve spise založeny zprávy Finančních úřadů Pardubice, Holešov, Vsetín, protokol ze dne 9. 8. 2000 o výpovědi svědka J. K. (V. P. spol. s r. o.), protokol z místního šetření provedeného dne 19. 4. 2000 v B. C. spol. s r. o. Na základě zprávy byl dne 30. 8. 2001 vydán dodatečný platební výměr doměřující na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1997 částku 1 291 255 Kč.

V odvolání stěžovatel namítl, že na výzvu správce daně dostatečně doložil vše, co bylo žádáno, všechny jím provedené platby byly u dodavatelů i odběratelů řádně zaúčtovány, a popsal způsob zprostředkování oprav pro firmu B. C. a podíl dodavatelů na opravách.

V odvolacím řízení správce daně dne 18. 4. 2002 vyzval daňový subjekt k doložení provedení oprav pro firmu B. C. včetně průvodních listů oprav, rozpisu spotřebovaného materiálu na jednotlivé zakázky, reklamačních listů, k doložení faktur včetně dodacích listů či jiné evidence o předávání forem a segmentů od společností H. v. o. s., K. spol. s r. o., Z. J. a. s. ve vztahu k fakturám vystaveným společnosti B. C. s. r. o., k doložení místa oprav a nakonec, aby nákupy vrtáků, gumárenských vozíků a převíjecích vozíků byly doloženy kupní smlouvou. Dále bylo vyžádáno předložení knihy pohledávek a závazků a peněžního deníku.

Stěžovatel sdělil, že doklady předložil a byly ověřitelné u jeho dodavatelů i subdodavatelů, a tudíž jsou na něm požadovány doklady nad rámec zákonné povinnosti. Vysvětlil postup při zprostředkování oprav, B. C. formy k opravě evidoval, on sám nebyl povinen evidovat spotřebovaný materiál, stejně tak již předložil doklady k nákupu vrtáků vozíků apod.

Správce daně provedl dne 16. 1. 2002 výslech svědka J. H. (technik B. C.), který uvedl, že formy či segmenty k opravě přebíral T. M. u nich a opravoval na pracovišti Z. Při ústním jednání dne 2. 5. 2005 jmenovaný spolu s dalším zástupcem firmy údaje doplnili a předložili kopie faktur. Dne 9. 7. 2002 správce daně provedl výslech svědka R. V., který měl pronajaty v r. 1997 - 1999 prostory v areálu B. S., sdělil, že tam byly nějaké formy, ale nic bližšího si nepamatuje. Dožádaným Finančním úřadem v Pardubicích byl dne 13. 2. 2002 vyslechnut Ing. V. H. (H. v. o. s.), který uvedl, že v r. 1997 - 1998 přebíral od p. M. segmenty forem k opravě, pro něho pak formy opravoval a dodával V. P. spol. s r. o., jejího zástupce platil v hotovosti. Dožádaným Finančním úřadem ve Vsetíně byl dne 28. 1. 2002 vyslechnut Ing. C. (Z. J. a. s.), který uvedl, že v r. 1997 - 1998 prováděl opravy forem, které přivážel p. M., někdy prováděl odbornou konzultaci pracovník B., vyjádřil se k počtu oprav (cca 50 ročně) i způsobu jejich provádění. Při jednání dne 30. 5. 2002 byly konkursní

správkyní Z. J. a. s. předány doklady k opravám forem prováděným pro T. M. v r. 1997 - 1998.

Žalovaný shora označeným rozhodnutím odvolání daňového subjektu zamítl. V rozhodnutí shrnul výsledky kontroly i dalšího šetření s tím, že žádné pochybnosti nevznikly ohledně řádně evidovaných prací provedených Z. J. a. s. a tato evidence byla také využita v porovnání s evidencí oprav fakturovaných firmě B. C. spol. s r. o. společně s přehledem oprav předložených daňovým subjektem. Z 54 ks. opravených forem pro B. C. provedla 47 Z. J. a. s. a 7 K. spol. s r. o. Rozhodnutí dále poukazuje na konkrétní nesrovnalosti v přehledu oprav, duplicity oprav a na zjištění, že pro „B.“ byl vystaven vždy průvodní list oprav s rozpisem hodin i materiálu a s tím, že dopravu zajišťoval p. M.a a práce byly prováděny v objektu Z. J.. Shrnul svědecké výpovědi sv. H. a sv. C. o způsobu provádění oprav. Žádný důkaz oproti tomu nebyl zjištěn k součinnosti s firmou H. v. o. s. nebo V. P. spol. s r. o. Tvrzení daňového subjektu nebylo doloženo ani účetnictvím, samotná smlouva a existence faktur průkaznými nejsou. Žalovaný shrnul, že daňový subjekt nesplnil povinnost prokázat svá tvrzení ohledně sporných výdajů.

Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení důvodnosti kasační stížnosti z ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění, podle něhož výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Odečíst výdaje je možné jen za prokázání zákonem předpokládaných podmínek; důkazní břemeno nese daňový subjekt. Podle § 31 odst. 1 daňového řádu provádí dokazování správce daně a podle odst. 2 téhož ustanovení dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. To však neznamená, že daňové řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací. Naopak prioritní je povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Správce daně prokazuje pouze skutečnosti uvedené v § 31 odst. 8 daňového řádu, v daném případě správce daně žádnou ze zde uvedených skutečností nemusel prokazovat, nebyl k tomu důvod. Ve vztahu k řádně zaúčtovaným fakturám, doloženým smlouvou o dílo, vyzval v souladu s ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt k prokázání, že uvedené práce byly skutečně provedeny. Vzhledem k tomu, že o takovém tvrzení daňového subjektu vznikla oprávněná pochybnost, specifikoval, jakým způsobem má být doloženo provedení prací - tedy vyžádal sdělení, kdo konkrétně práce prováděl, tak aby tvrzené skutečnosti byly ověřitelné. Samotná skutečnost, že mezi stěžovatelem a firmou H. v. o. s. byla uzavřena smlouva a byly vystaveny faktury, není dokladem toho, že bylo poskytnuto na základě smlouvy plnění, a to v rozsahu odpovídajícím fakturovaným částkám. Předpokladem uplatnění výdaje je jeho reálný podklad, tedy především, že ze smlouvy bylo skutečně plněno, že úhrada byla poskytnuta za provedené práce a konečně že se jednalo o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Správce daně porovnáním dokladů daňovým subjektem předložených zjistil nesrovnalosti a duplicitu vykazování oprav, které měly být provedeny Z. J. a. s. a H. v. o. s.; přitom z dalších důkazů vyplynulo, že práce ve Z. byly skutečně provedeny (z malé části i firmou K.) a objemově odpovídají pracím zadaným stěžovateli firmou „B.“. Pochybnost správce daně o tvrzení daňového subjektu skutečně měla reálný důvod a bylo povinností daňového subjektu tvrzení o provedení oprav zaplacených firmě H. věrohodně doložit. Takový požadavek je zcela v mezích důkazní povinnosti daňového subjektu a správce daně svým požadavkem meze ust. § 31 odst. 9 daňového řádu nepřekročil. Stěžovatel ovšem svým povinnostem nedostál, důkazní břemeno neunesl.

Nakonec stěžovatel poukazuje na nesprávné hodnocení jeho procesních žalobních námitek soudem. Podle jeho názoru tyto námitky dostatečně specifikoval celým obsahem žaloby.

Ze soudního spisu je zřejmé, že žaloba podaná stěžovatelem směřovala proti nesprávnému posouzení výdajů fakturovaných firmou H. v. o. s. a s poukazem na výpovědi svědků vyústila v přesvědčení, že existence výdajů i jejich oprávněnosti byla prokázána. Stěžovatel v žalobě také odkázal na své odvolání podané proti rozhodnutí žalovaného s tím, že pokud by žalovaný řádně hodnotil důkazy, měl dojít k závěru, že výdaje byly účelné. V závěru žaloby je uvedeno, že žalobce spatřuje porušení zákona v porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 31 odst. 2 a 8 daňového řádu a ve skutečnosti, že v průběhu řízení byla porušena jeho práva daňového subjektu, jak podrobně rozvedl ve svém odvolání.

Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že jde o námitky nekonkrétní, poukázal na rozsáhlou problematiku upravenou v ust. § 2 odst. 1 a 3 daňového řádu a vyjmenoval zásady zde upravené s tím, že žalobce nekonkretizoval, v čem konkrétně, a která z nich měla být porušena, a ve vztahu k povinnosti hodnocení důkazů, že rovněž žaloba neobsahovala konkrétní výtky. Soud uvedl, že veškeré právní a skutkové výtky je nutno v žalobě soustředit srozumitelným způsobem a nelze tak činit odkazem na obsah odvolání. Stejně posoudil krajský soud i výtky směřující k ust. § 31 odst. 2 a 8 daňového řádu.

S tímto posouzením krajského soudu je třeba souhlasit. Předně je třeba přisvědčit názoru, že skutkové a právní výhrady proti žalovanému rozhodnutí musí být soustředěny v žalobě. V době podání žaloby tak ukládalo ust. § 249 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002 a ve vztahu k možnosti žalobního odkazu na odvolání lze poukázat i na ustálenou judikaturu: např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, sp. zn. 6 A 40/96 stojí, že požadavek rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu ve správní žalobě není splněn pouhým odkazem na námitky uplatňované ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stupně), než které je předmětem přezkoumání soudem; v rozsudku téhož soudu ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 - 39 pak stojí, že žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje požadavkům ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.; žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.

Stejné požadavky na konkretizaci žalobních bodů má i současná právní úprava náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud tedy nebyl povinen vyhledat v odvolání stěžovatele důvody, které by obstály i jako důvody žalobní. Jeho přezkumná povinnost byla vymezena konkrétně vznesenými žalobními námitkami a lze mu přisvědčit i v tom, že ve vztahu k označeným procesním ustanovením žaloba dostatečně konkrétní nebyla. Z obsahu žaloby by bylo možno dovodit pouze, že žalobce brojí proti způsobu hodnocení důkazů žalovaným ve vztahu k závěru o prokázání výdajů, s tím se krajský soud vypořádal tak, že důkazy shrnul se shodným závěrem jako žalovaný. Rozsudek krajského soudu proto nelze za dané situace označit ani za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani za jinak vadný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu